

Tiemroth: Ved at tage Ordet ved nærværende Sags 3die Behandling, kan jeg ikke andet end beklage, at ingen af de ærede Ordførere, og heller ikke forskellige Andre, som jeg troede vilde deeltage i Sagen, i dette Øieblik ere tilstede; imidlertid vil denne Feil vel snart rettes. Jeg har troet for det Første at maatte henlede Opmærksomheden paa, hvilken Stilling coloniale Sager i Almindelighed indtage, og at de slet ikke bør sættes i Klasse med de Sager, som hidrøre fra selve Moderlandet. Colonialraadet skal høres i alle vestindiske Sager; det er altsaa en særegen Bestaafenhed ved de vestindiske Sager, at de saaledes først skulle til et Raad i Colonierne og dets Mening høres, forinden de kunne behandles her. Det er Noget, hvori de skulle dem fra Sager, der f. Ex. komme fra en Landsdeel her hjemme, som fra Sjælland eller Fyen; der er intet Raad for Sjælland eller Fyen, der først har at behandle disse Sager, inden de forelægges os for at blive til Lov, men de blive umiddelbart forelagte til at vorde Lov. Vi have at varetage Landsdelens Tary, og vi have at varetage det Heles Tary paa eengang. Dette er derimod ikke Tilfældet med de coloniale Sager; der varetager i Ordets egentligste Forstand Colonialraadet foreløbigt Coloniens Tary, og det, som vi her have at varetage, det er Hensynet til, om det, der saaledes antages at stemme med Coloniernes Tary, ogsaa kan stemme med Moderstatens Tary; det er et dobbelt Hensyn, som er af megen Bigtighed. At dette tvesidige Hensyn virkelig særligt tages, kan sees af Colonialloven af 26de Marts 1852, hvori det er bestemt, at Kongen kan udvide Anordninger, der ere givne for Danmark, til Vestindien, naar det skeer, uden at der deri gjøres Forandring; det er udtrykkeligt bestemt i Colonialloven, men dog ikke uden at Colonialraadet er hørt. Deraf følger altsaa, at, naar Colonialraadet er hørt, og det findes, at en Forordning, som gjælder for Dan-

mark, ogsaa kan passe paa Vestindien, saa kan Kongen udvide den dertil. Da vi iforveien vedtog disse Love, havde vi slet ikke taget Hensyn til, om de passede til Coloniernes Tary eller ikke; det Hensyn, om de passede her, og altsaa til Forfatningen i det Hele, var allerede aldeles tilstrækkeligt varetaget. Der var altsaa blot Hensynet til Coloniernes Tary tilbage, og, naar da Colonierne selv vare blevne spurgt, og H. S. Majestæt havde billiget Colonialraadets Betænkning, vare begge Hensyn fyldestgjorte, og Sagen endt. Dette er en særegen Egenkab ved alle vore coloniale Love, og derved skulle de dem fra sædvanlige Love, som gjælde her hjemme. Det er fremdeles Noget, der ikke er særegent for os alene; det finder Sted i alle Stater, som have Colonier, at Controllen hjemme kun angaaer Moderstatens Forhold til Colonierne, men derimod ikke Coloniernes indre Forhold, thi de afgjøres i selve Colonierne. Det gjælder om England, det gjælder om Holland og det gjælder om Frankrig, og jeg skal tillade mig at anføre et Par Beviser derpaa. Under Louis Philip fik de franske Colonier coloniale Forfatninger, der meget svare til den, vi for Øieblikket have givet vore Colonier; men de franske coloniale Forfatninger bleve ikke forandrede ved de Forandringer, som foregik hjemme i Frankrig; Controllen fra Frankrigs Side maatte naturligvis derved blive forandret, men derimod Coloniernes indre Forhold forbleve usforandrede. Holland har ogsaa visse Indretninger for sine Colonier, der ere blevne staaende, de Forandringer uagtet, som ere foregaaede hjemme. Der gjælder naturligvis her det Samme som om Frankrig, at Moderlandets Forhold, navnlig dets controllerende Myndighed, er blevet forandret ved de Forandringer, der ere foregaaede i Moderstatens Forfatningsforhold; men de egentlige coloniale Forfatninger ere forblevne usforandrede.